

(c) Copyright 2022, Leonard Oprea

All rights reserved.

No part of this text may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without written permission from the author.

© Copyright 2022 – Leonard Oprea

Toate drepturile rezervate.

Nici o parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă fără acordul scris al autorului.

Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, sector 6

cod poștal 060269, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74

mobil: 0733 131 145, 0728 084 802

e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74

mobil: 0728 084 802, 0733 131 145

e-mail: contact@edituraeikon.ro

web: www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național al Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

OPREA, LEONARD

Ephphatha sau Asasinul unui președinte? / Leonard Oprea ; pref. de Marian Odangiu ; postf. de Victor Neumann și Cosmin Perța. - București : Eikon, 2022
ISBN 978-606-49-0792-9

I. Odangiu, Marian (pref.)

II. Neumann, Victor (postf.)

III. Perța, Cosmin (postf.)

821.135.1

Consultant literar – Cornelia Piscunov

Coperta: Leonard Oprea / Ilustrație: Hieronymus Bosch – *Ship of fools*

DTP: Valerian Susan

Editor: Valentin Ajder

Leonard Oprea

EPHPHATHA

sau, Asasinul unui președinte?

E I K O N

București, 2022

Cuprins

Prefață: EPHPHATHA sau Asasinul unui președinte?	9
LET IT BE	11
PUZZLE	25
O FRUMOASĂ ZI.....	51
PUZZLE.....	71
MARIA.....	81
PUZZLE.....	94
UN CADAVRU.....	117
PUZZLE	137
RUGĂ ÎN NOAPTE.....	150
COGITO, ERGO SUM	188
PUZZLE.....	211
ATÎT CU AMIN.....	220
UMBRA UNUI ATOM	242
IUBITO – SUNT VIU	268
ARBORELE VIETȚII	286
VÎNĂTOAREA.....	312
PUZZLE.....	352
ASASINUL	361
CEAȚA ASASINULUI	379
LET IT BE – AMEN.....	408
UNDEVA ÎN NEW-YORK.....	423
PUZZLE.....	429
Postfață.....	433
Bio-bibliografie.....	438

în părțile lui autoreferențiale, cu o lentoare groasă, de magmă incandescentă, într-o atmosferă care unește bolgiile dantești cu *Decameronul* lui Boccaccio și cu traseele existențiale din *Elixirele Diavolului* lui E.T.A. Hoffman ori cu cele din inegalabilul *Maestrul și Margareta* al lui Mihail Bulgakov.

Înainte de orice, însă, *Ephphatha sau, Asasinul unui președinte?* este un roman politic. Unul dintre cele mai puternice apărute la noi în ultimele trei decenii. O carte despre condiția umană specifică a acestui început de mileniu, în care *paradigma politică* continuă să fie un reper esențial al vieții cotidiene. Este un roman al confruntării dintre individul uman și un sistem socio-politic impredictibil, opresiv și aberant, căruia cel dintâi încearcă să îi explice și să îi înțeleagă sensul, să se (de)situeze în raport cu el, să îi descopere geneza, resursele, evoluția și impactul asupra destinului particular sau colectiv. Este, romanul unei crize totale, iremediabile în relația dintre un personaj și un sistem politic, consecința unei stări limită de refuz, de angoasă, de exasperare. Una care, așa cum se poate constata, în cazul lui Leonard Oprea, este profund creatoare.

Marian Odangiu

LET IT BE

„...chiar dacă nu trăiesc clipa
fiind clipa tot ce se poate închipui
despre efemeritatea fiecăruia
dintre noi
atunci iată o zi când ploaia vine în a doua zi de Bobotează
vine mărunță înghețată rostogolită răsucită biciuită
însîngerată de vînt nebun
vine întunecînd
vine scrîșnind
vine
vine
iar cu fruntea lipită de fereastră
ești mut
indisolubil mut
foetus avortat
mai trăind o clipă
aceea a morții fără sa te fi născut...
...oare chiar nu trăiesc clipa?
În zbor necurmat.
Cu inima neînvinsă.”
(Theophil Magus)

Tăiat brusc cu lama, zîmbetul Președintelui eliberase pielea feței sale rotunde și, încleind-o în plasa ridurilor adînci, adunate în jurul pungilor ușor vineții de sub ochi, o încremese într-un zîmbet larg, viclean.

Doar privirea îi era opacă, de pește proaspăt mort.

Iacob menținu pentru câteva secunde crucea lunetei pe chipul Președintelui.

Pe urmă o coborî încet, încet pe mărul lui Adam, cioc ascuțit ce împungea pielea încrețită a gâtului. Continua să o lungece în jos, înspre inima Președintelui.

Aici se opri.

Degetul lui Iacob mîngîie trăgaciul armăi.

Dar nu-l apăsă.

România e totuși la Porțile Orientului și orice e posibil în România. Chiar dacă și Președintele și agenții săi protectori – haita feroce de pitbulli gata oricînd să atace și să sfîșie pe oricine ar fi îndrăznit să se apropie de boss-ul lor – chiar dacă ei, în sinea lor, nu dădeau nici o para chioară pe ipoteza ca vreunul dintre românii aflați pe Bulevardul Unirii la acest miting ar încerca să atenteze cumva la viața Godfather-ului României, Iacob se gîndea că, totuși, Președintele s-ar putea să poarte vesta antiglonț.

Într-adevăr, nu cutezaseră românii un asasinat președintial în vremuri de-a dreptul crîncene, cum fuseseră cele ale dictaturii lui Ceaușescu, cu atît mai puțin ar fi îndrăznit astăzi, însă niciodată nu se știe cum te corupe cultura de Coca-Cola, nu-i așa?

Iacob zîmbi amuzat, dar și ironic.

Asasinarea Președintelui – astăzi, cînd în țărișoara românească democrația capitalistă devenise cît de cît vizibilă și fiecare român-verde avea afacerea lui, mai mică, mai mare, mai legală, dar și mai ales perfect ilegală, însă, vorba aceea, business!..., nu hotărît lucru – asasinarea Președintelui apărea ca imposibilă...

Și Iacob surîse calm, încredințat că nu poate fi contrazis.

Deplasă aproape imperceptibil arma și, prin lunetă, privi iscoditor miile de mici și mijlocii și mari afaceriști români

adunați în piață. Mda... neo-burghezia proletară și liberalismul postcomunist... Nu, nu; mai mult ca sigur – nimeni n-ar fi sărit la gîtul Președintelui. Amară evidență, își zise Iacob, dar asta e – nimeni...

Dovada?!... Care alta decît faptul că el, Iacob Constantin, se afla acolo, pe terasa clădirii cu apartamente personale și de stat, destinată odată de dictatorul Ceaușescu camarilei sale, înalta nomenclatură a Partidului Comunist Român.

Clădirea era stăpînită, locuită și astăzi, după zece ani de la revoluție, de aceiași șacali și hiene; desigur, altă blană... Firește – tot ei sunt și legiuitorii cu fățarnic zîmbet de buni samariteni ai noii puteri politice. Datorate cui, decît revoluției anti-comuniste din decembrie 1989 și marelui popor român, vorba lui Nea Iancu, box populi, box dei?! își încleștă fălcile Iacob.

Deci – cînd astăzi, în septembrie an 2000, el, Iacob-nimeni se afla acolo, fără să-l întrebe cineva de sănătate măcar, darămite să-i fi cerut vreun act de identitate, fiindcă era blocul lor, al Puterii și era dincolo de orice suspiciune, care altă dovadă?!...

Dovada?!... Care alta decît aceea că el, pînă la urmă un român ca atîția alții în această zi de septembrie a anului din început de mileniu trei, în astă dimineață cu cer diamantin, el, Iacob Constantin se instalase nestingherit pe terasa acestui bloc și acum stătea așezat într-o ideală poziție de tragere asupra Președintelui țării?

Dovada?!... Care alta în afară de aceea că mulțimea de pe marele bulevard, pavat cu marmură precum sîngele închegat, monument poruncit de Ceaușescu și închinat proletariatului român, poporul se agita zumzăind, trepida cu veselie de nuntaș fluturînd stegulețe, înălțînd baloane multicolore, aclamîndu-și strident, dar entuziast Președintele, același – dar, cum altfel?! – același mereu iubit conducător?

Dovada?!... Care alta, când, în drumul ei către tribuna oficială, deși abia se târa, limuzina prezidențială se mai și oprea din când în când, pentru ca Președintele să strângă mâinile poporului întinse febril spre el, sau – să primească liniștit, cu generozitate de Tătuc bun și blînd, buchete de flori din partea poporului iubitor și recunoscător?

Uriașul carnaval îi reamintea lui Iacob de vizitele de lucru ale dictatorului Ceaușescu care, pînă în clipa morții sale refuzase să creadă că poate ajunge în fața unui pluton de execuție format din soldați-proletari români. De fapt, Iacob nutrea convingerea că soldații fuseseră drogați, altfel nici unul dintre ei nu ar fi apăsat pe trăgaciul armei. Iacob nu putea accepta total nici celalalt film, prezentat de unii ziariști și politologi, unul proteoria conspirației, cum că execuția dictatorului și a soției sale nu fusese decît o abilită punere în scenă... Daaa, își spunea mereu Iacob, ce să zic?!... producătorii și scenariștii, odată cu regizorii, coregrafii, scenografii, actorii și chiar unii figuranți – toți meritau „Oscarul” pentru cel mai bun film străin al anului 1989, nu-i așa?! Și astfel, ca o normală consecință – toți aceștia nu sînt decît acei care, astăzi, neînduplecați – oh, cît de neînduplecați, cît de aprig țin în gheare biciul și pîinea cercului românesc al democrației postcomuniste și procapitaliste și, ce mai încoace și-n colo, restul... curat rai!... Soldații, drogați sau nu, împușcaseră doar două cadavre... Iacob rîse înfundat, dar rămase concentrat asupra țintei sale.

*
* *

...și, oricare ar fi fost adevărul aceluia Sfînt Crăciun pătat cu sîngele lui Nicu și Lenuța Ceaușescu, așa, ca-ntr-un istoric blestem de secol douăzeci peste Carpați și Dunăre, ei bine, Iacob însă putea să jure că niciunul dintre judecătorii publici ai sinistrei perechi, nu doar juriul care a pronunțat sentința,

dar destui alții, înalți, mari și obezi ciocoi cu ceafa lată-lată membri de partid, însă și faliții lor: negustorii și funcționarii și intelectualii postmoderni aceiași ciocoi cu ceafa mai mult sau mai puțin lată și, în fine, toată acea boierime și ciocoime română de secol 21 scâlîmbăindu-se, masturbîndu-se, exhibîndu-se în mod revoluționar și postcomunist pe la televiziuni, prin ziare, dar, mai ales în Parlament și Guvern, așadar nici unul dintre autorii direcți sau indirecti ai sentinței ce condamnase la moarte prin împușcare satanica pereche carpato-dunăreană, da, Iacob putea să jure pe viața lui că nici unul, dar nici unul nu trăise și nu îndurase tirania ceaușistă ca vreunul dintre iobagii și tîrgoveții români aflați acum în piață, precum o imensă turmă atît de fatidic, mioritică. Prostie mioritică... Sau, atît de bovină? Mda, își zise Iacob, bună întrebare: popor sau populație?

Mda: fiecare popor își merită soarta.

Chiar dacă despre acel decembrie '89 se tot trîmbițase că a fost momentul istoric cînd, vezi dragă Doamne, cuțitul dictaturii comuniste ajunsese la osul românului, ei bine, deși cam știrb, cuțitul ceaușist tot mai avea de spintecat ceva carne pînă la os. Nu, nicidecum nu atinsese încă osul...

Și Iacob era convins că are dreptate.

Și Iacob mîngîie trăgaciul armei; ...iar invizibilul cetățean român iertător-impărtial și cu deosebire patriot nevoie mare, continuă Iacob, la urma urmei nu dorea decît o bunăstare personală cît de cît binecuvîntată și cu BlueJeans, Coca-Cola, cu televizoare color, cu automobile occidentale... Dar și cu pașaport avînd viză de turist, așa pe vreo 10 ani pentru Germania, Italia ori Franța, dar nici pentru SUA, Canada n-ar fi rău deloc; plus oareșce sumă onorabilă, valută în mărci sau dolari, deh, să mai iasă prin lume, pentru una-alta cumpărături cu vînzare profitabilă în țară, sau vreo altă găinărie cu cîștig rapid și așa mai departe.

Nu, în niciun caz cetățeanul român-proletar și român de alt-fel nu dorea vărsare de sânge, așa cum se întâmplase în decembrie 89.

Și, remarcă Iacob, ca să vezi ceasul rău, se întâmplase din plin..., mai din pornire revoluționară, mai din greșeală, mai din cine știe ce conspirațiuni tenebroase, ori din scenariile securiste profesioniste executate, sau că, deh, era ocazia neașteptată să mai plătești îndesat o poliță vecinului, ori că beat crîmpot trăgeai la întâmplare și urlai cât te țineau borjocii „Moarte lui Ceaușcă!”

Daa – de fapt, în toată Europa central-estică, doar în românescul decembrie '89 se săvîrșise mare și amarnică vărsare de sânge prin nopți furtunoase de pomină internațională, măcar pentru a se rescrie cu litere de foc, ca la noi la nimeni... mereu și mereu, ca la noi la nimeni.

Iacob zîmbi larg, mulțumit de ampla sa cugetare istorico-politică.

Apoi se posomorî.

După care, cu grijă, Iacob Constantin își rearanjă patul armei în căușul umărului.

Inspiră lent, adînc. Expiră la fel de lent și adînc. O dată, de două ori, de trei ori...

*
* * *

Cînd își simți trupul relaxat, decise să nu țintească pieptul Președintelui.

Da-da, totuși era posibil ca Președintele să poarte vesta antiglonț.

Chiar dacă ar fi fost doar un gest de imitație provincială a ce se vedea în filmele americane, dar era posibil...

Toată lumea politică românească are în România de astăzi, mai pe față, mai pe ascuns, un model de viață personală

multilateral dezvoltat și ramificat întru toate cele – modelul american, cugetă ironic Iacob. De la McDonald's și pînă la White House.

Cum așa?!

Simplu, atît de simplu: filmul american – de la serialul de televiziune și pînă la producțiile hollywoodiene.

De ce ar face excepție tocmai Președintele?!...

Iacob îl văzu pe Președinte... în fața oglinzii din dormitorul său, în palatul de la Cotroceni, – cu trupul său de intelectual neocomunist, bătrîn urangutan epilat neglijent, în chiloți imprimați cu stema României, maiou cu stema SUA, șosete cu jartele în culorile tricolorului național.

Pe românul numărul unu al națiunii și-l închipui Iacob pregătindu-se să îmbrace costumul său, secret, de Superman.

Pe noptiera cu tăblie din marmură neagră, sticla, cristal masiv de Boemia, pe jumătate plină cu whiskey vechi de cel puțin zece ani; lîngă sticlă, bolul de argint cu gheață și butelia de soda și paharul pîntecos, tot masiv cristal de Boemia, cu două degete de whisky chihlimbariu... În scrumiera aurită, un trabuc, cubanez, fumegînd.

Și, tot pe noptieră, un argintat Colt 45 cu prăsele de fildeș, primit în dar, într-o vizită prezidențială, de la chiar primul Dallasului... Din patul cu baldachin din lemn de mahon sculptat à la Cotroceni, doamna numărul unu a țării, soața lui cea prezidențială tolănită între așternuturi de mătase, îl soarbe din priviri pe Supermanul ce, curînd, o va seduce... dur și plenar...

Iată, deja Supermanului României, îi surîd albe-rozii și dolofane o coapsă, umărul și un braț ascunzînd, șăgalnic, sîinii – totuși, cam fleșcăiți... Ce să-i faci? mai îmbătrînește omul, darămite muierea. The First Lady e coafată à la Monica lu' Clinton și, plină de poftă bovariene, gata pentru o felație

pantagruelică, rânjește languros, cu foc mistuitor în priviri ațintind chiloșii prezidențiali imprimați cu stema României...

Pe ecranul televizorului cu diagonala de cel puțin un metru și-un cot – negocierile de pace din Orientul Mijlociu.

Președintele se autosfredește cu privirea, nu în, ci prin oglindă.

Gustă whisky-ul chihlimbării din paharul pîntecos și decide sec, aspru, bărbătește: O.K.!

Iacob: cine nu-i imită pe americani în lumea asta... fucking-globalizată?!

Nici el, Iacob, nu face excepție.

De ce ar face asta?!

Nu e mai comod așa, să gîndești cît mai puțin și să fii tot mai liber?

Să fii dator vîndut băncilor și statului, dar să fii obsedat de fitness?

Yes Sir, dincolo de toate astea... există fără îndoială o magnifică Americă, aceea a șansei de a fi tu-însuți.

Altfel... firește, altfel SUA n-ar fi America...

Zîmbi Iacob: America, America... ce țară minunată!

Și se încruntă; și mormăi: OK, OK.

*
* *

Apoi, lin și precis, pantera ghemuindu-se să atace – manevră încet, ușor arma, pînă cînd aduse din nou crucea lunetei pe fața Președintelui.

Se concentrează.

Hotărî să apese trăgaciul exact în momentul cînd Președintele va rosti ca un Tătuc al națiunii, cunoscutul și popularul său salut:

„Bine v-am găsit oameni buni, dragi concetățeni!”

Dar, brusc, agenții securității prezidențiale se apropiară în grabă de Președinte și îl înconjurară.

Iacob se încordă, pregătindu-se să-și retragă arma din orificiul aflat în balustrada din beton ce înconjura ca un mic zid compact întreaga terasă-acoperiș al clădirii. Acest orificiu nu era decît una dintre gurile de scurgere pentru apa de ploaie. Însă, din neatenția constructorului, era mai mare decît celelalte guri de scurgere și plasată mai jos, adîncită în platforma terasei.

Privind prin deschiderea circulară, puteai supraveghea mare parte din bulevard și tribuna oficială din fața Palatului Parlamentului, fosta Casă a Poporului, alt mega-monument ceaușist.

Pe linia găurii, în prelungirea ei, pe terasă se afla stîlpul antenei de televiziune a blocului. De jos, din piață, cu ochiul liber era practic imposibil să vezi țeava armei cu lunetă, fiindcă stîlpul antenei obtura imaginea. Chiar și folosind un binoclu puteai foarte ușor să confunzi țeava armei cu vreun gunoi adus de vînt și înțepenit acolo, în gaura balustradei. Știind toate acestea, Iacob reuși să-și controleze reflexul de fugă.

Observă prin luneta armei că toată agitația se produsese din cauza unuia dintre reporterii de televiziune.

Reporterul blocase calea Președintelui, chiar la capătul scărilor, acoperite cu un covor roșu, ce duceau la tribuna oficială.

Și mai văzu cum unul dintre cei doi agenți care-l izolaseră rapid pe reporter, îl lovi pe acesta scurt, fulgerător cu pumnul la baza coastelor, în dreptul ficatului. Omului i se înmuieră genunchii. Sprijinit abil de agenți, palid, cu răsuflarea tăiată, părăsi locul ce-l crezuse ideal pentru o declarație smulsă Președintelui, cu doar cîteva minute înainte ca acesta să-și rostească speech-ul.

Radios, Președintele urcă scările tribunei.